

रामायणं

सुप्यते पर्णशय्यासु तृणशय्यासु चाबले ।

स्वयंकृतासु दुःखासु भूतले निर्जने वने ॥ २० ॥

आहारश्चैव कर्तव्यो बदरामलकेन्दुदैः ।

तथा श्यामाकनीवारकषायकटुतिक्तकैः ॥ २१ ॥

वनेघ्नलभ्यमाने च वन्ये मूलफले पुनः ।

बहून्यहानि वस्तव्यं निराहारेर्वनाश्रयेः ॥ २२ ॥

वल्कलाजिनवस्त्राणि वसितव्यानि कानने ।

वनेषु भवितव्यं च दीर्घश्मश्रुजटाधरेः ॥ २३ ॥

दीर्घरोमधरैश्चैव मलपङ्कसमाचितैः ।

वातातपविश्रुष्काङ्गैः प्रिये दुःखमतो वनं ॥ २४ ॥

स्थानं वीरासनं सेव्यमुपवासश्च मैथिलि ।

कर्तव्या दुश्चराश्चैव नियमा वनवासिभिः ॥ २५ ॥

ग्रीष्मे पञ्चतपोभिश्च वर्षास्वभ्रावकाशिकैः ।

जलवासैश्च शिशिरे भाव्यं वनचरैः प्रिये ॥ २६ ॥

लग्निमात्रशेषेण तपसा कर्षितेन च ।

मया ते तत्र का प्रीतिः का रतिर्वा भविष्यति ॥ २७ ॥

मां वा समनुगच्छत्या नियमव्रतशीलया ।

वयापि हि वने तत्र का रतिर्मे भविष्यति ॥ २८ ॥

वातातपविवर्णाङ्गीं तपोनियमकर्षितां ।

दुःखितां त्वां वने दृष्ट्वा भविष्याम्यतिदुःखितः ॥ २९ ॥